

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/6/2022
Identifikačné číslo spisu:	7021200642
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7021200642.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. v trestnej veci proti odsúdenému H. R.É. pre pokračujúci zvlášť závažný zločin podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 písm. a) Trestného zákonníka Českej republiky a zvlášť závažný zločin falšovania a pozmenenia verejnej listiny podľa § 348 ods. 1 alinea druhá, ods. 3 písm. a), písm. c) a písm. d) Trestného zákonníka Českej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 25. októbra 2022 v Bratislave o odvolaní odsúdeného H. R. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. júna 2022, sp. zn. 8Ntc/19/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného H. R. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 30. júna 2022, sp. zn. 8Ntc/19/2021, podľa § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu v Plzni z 3. júla 2020, sp. zn. 3T/6/2018, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Prahe z 25. mája 2021, sp. zn. 12To/107/2020, ktorými bol občan Slovenskej republiky H.S. R., nar. XX. H. XXXX v J., trvale bytom J., H. F. XXX/XX, Slovenská republika, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike, uznaný vinným z pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 písm. a) Trestného zákonníka Českej republiky a obzvlášť závažného zločinu falšovania a pozmenenia verejnej listiny podľa § 348 ods. 1 alinea druhá, ods. 3 písm. a), písm. c) a písm. d) Trestného zákonníka Českej republiky na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti napadnutého rozsudku krajského súdu a za ktorý mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov. Zároveň bol vo vzťahu k odsúdenému zrušený výrok o treste z rozsudku Krajského súdu v Brne z 12. novembra 2019, sp. zn. 11T/32/2018, ktorý ohľadom odsúdeného nadobudol právoplatnosť 7. mája 2020, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; ktorým bol odsúdený uznaným vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákonníka Českej republiky

sčasti dokonaný a sčasti nedokonaný v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky a obzvlášť závažného zločinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny podľa § 348 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c), písm. d) Trestného zákonníka Českej republiky. Súčasne krajský súd podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 4 Trestného zákona rozhodol, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, ktorý bol odsúdenému H. R. oznámený doručením jeho rovnopisu 19. júla 2022, podal odsúdený 1. augusta 2022 odvolanie, v ktorom uviedol, že ho odôvodní prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorého si zvolí (č. l. 186). Odsúdený ani po výzve krajského súdu, ktorá mu bola doručená 6. septembra 2022 (č. l. 191-192) neoznámil meno ním zvoleného obhajcu a ani neodôvodnil zahlasené odvolanie. Odôvodnenie odvolania doručil až 25. októbra 2022 a poukázal na to, že s rozhodnutím krajského súdu nesúhlasí, svoj trest si vykonáva už 5 rokov a s uznaním rozhodnutia nesúhlasí. Uviedol, že pri uznaní rozsudku nesmie byť sťažené jeho postavenie, pričom podľa neho z rozsudku krajského súdu vyplýva, že jeho sťaženie je dosť veľké, nakoľko momentálne môže žiadať o podmienené prepustenie po uplynutí polovice trestu, ale podľa právneho poriadku Slovenskej republiky tak môže urobiť až po uplynutí dvoch tretín. Požiadaval preto najvyšší súd o zrušenie rozsudku krajského súdu s tým, že podáva tiež žiadosť o odpustenie zvyšku trestu s vyhostením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) preskúmal na podklade odvolania odsúdeného H. R., ktoré bolo podané oprávnenou osobou a včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Všetky úvahy a aj závery krajského súdu, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné. V prvom rade je potrebné uviesť, že všetky zákonné podmienky pre uznanie a výkon rozsudku Krajského súdu v Plzni z 3. júla 2020, sp. zn. 3T/6/2018, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Prahe z 25. mája 2021, sp. zn. 12To/107/2020, ktorým bol H. R. odsúdený (ďalej tiež „rozsudok štátu pôvodu“), sú aj podľa najvyššieho súdu splnené.

Odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na jej území obvyklý pobyt, ktorý uvádzal aj ako miesto svojho bydliska v trestnom konaní vedenom v Českej republike [§ 4 ods. 1 písm. a) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí]. Na uvedenej adrese býva aj jeho rodina - manželka a jeho dve deti a odsúdený sa o svoju rodinu stará. Proti odsúdenému nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom.

Z predloženého spisu vyplýva, že odsúdený nie je vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Trestného poriadku), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný (§ 22 Trestného zákona) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Trestného zákona).

V preskúmvanej veci neprichádzalo do úvahy posudzovanie obojstrannej trestnosti predmetných činov, keďže podľa českého právneho poriadku za predmetné trestné činy možno uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby až desať rokov a justičný orgán štátu pôvodu trestný čin v osvedčení o vydaní rozhodnutia zároveň označil priradením ku kategóriám trestných činov podvodné konanie [§ 4 ods. 2, ods. 3 písm. t) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí].

Z porovnania predloženého osvedčenia s rozsudkom štátu pôvodu je zrejmé, že tieto navzájom obsahovo zodpovedajú, pričom (po doplnení informácií zo strany krajského súdu) osvedčenie je úplné. Z jeho

obsahu zároveň vyplýva, že odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu uznávaného rozhodnutia, a dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť (podľa stavu v čase doručenia osvedčenia) vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať.

Podľa lustrácií v informačných systémoch Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a podľa odpisu z registra trestov, nie je odsúdený na území Slovenskej republiky aktuálne trestne stíhaný pre iné trestné činy spáchané pred jeho prípadným odovzdaním a ani nemá vykonať trest odňatia slobody uložený mu za takýto trestný čin. Predmetná skutočnosť bola dôvodom prečo odsúdený nesúhlasil s postúpením rozsudku a osvedčenia. V tomto kontexte je potrebné uviesť, že odsúdený je slovenským štátnym občanom, má evidovaný pobyt na území Slovenskej republiky a navyše predmetom uznávacieho konania boli rozsudky, ktorým bol o. i. uložený trest vyhodenia z územia Českej republiky, čo znamená, že sa súhlas odsúdenej osoby s uznaním a následným výkonom trestu odňatia slobody nevyžaduje.

Keďže odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na Slovensku obvyklý pobyt, sú v jeho prípade splnené zákonné podmienky pre uznanie a výkon rozsudku štátu pôvodu podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí a teda nie je u neho daný dôvod odmietnutia podľa § 16 ods. 1 písm. f) tohto zákona.

K odsúdeným uplatnenej odvolacej námietke, že sa zhorší jeho postavenie po uznaní rozhodnutia z dôvodu, že lehota na možné podanie žiadosti o podmienené prepustenie sa zmení z jednej polovice na dve tretiny, najvyšší súd uvádza, že v prípade odsúdeného bolo rozhodnuté o pokračovaní vo výkone trestu odňatia slobody bez jeho premeny, teda vo výmere 9 rokov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Tým nedošlo žiadnym spôsobom k zhoršeniu jeho postavenia. Treba zdôrazniť, že zákaz zhoršenia postavenia odsúdeného podľa § 17 ods. 4 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí sa týka trestnej sankcie z hľadiska jej druhu, dĺžky alebo spôsobu výkonu (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122/2014). Netýka sa však už rozhodovania o otázkach spojených s výkonom trestnej sankcie po odovzdaní odsúdeného Slovenskej republike, vrátane jeho prípadného podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, o ktorých rozhoduje súd výlučne podľa slovenského právneho poriadku. Slovenská republika totiž nestanovila, že pri rozhodovaní o predčasnom alebo podmienenom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmienené prepustenie v istom stanovenom čase (čl. 17 ods. 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii v znení rámcového rozhodnutia Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009).

V tejto súvislosti najvyšší súd len pre úplnosť dodáva, že krajský súd o uvedenej skutočnosti informoval s podmienkami podmieneného prepustenia aj štát pôvodu, pričom Krajský súd v Plzni oznámil krajskému súdu, že súhlasí s uplatnením ustanovení Trestného zákona Slovenskej republiky o podmienenom prepustení a zotrval na uznaní a výkone daného rozsudku (č. l. 142).

Na základe uvedeného dospel aj najvyšší súd k záveru, že v preskúmvanej veci nie je daný žiaden dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí. Takto podané odvolanie považuje za nedôvodné a konštatuje, že krajský súd rozhodol zákonne, dôvodne a spravodlivo. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd zamietol odvolanie odsúdeného H. R..

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.